

Det Anarkistiske Bibliotek

Skorpionen nr. 1, 1. årg.

Anarkistisk Organ

Ansvarshavende: Sophus Rasmussen

Ansvarshavende: Sophus Rasmussen
Skorpionen nr. 1, 1. årg.
Anarkistisk Organ
1. Maj 1905

Hentet 01/11/16 fra https://web.archive.org/web/20071021143926/http://www.anarkister.dk/Skorpionen_1_1.htm

da.theanarchistlibrary.org

1. Maj 1905

eller ikke, lov til at holde åbent både dag og nat, og man kan da vel ikke tænke sig, at vore lovmagere i dette tilfælde skulle have taget lidt vel meget hensyn til deres egne specielle interesser.

Indhold

Program	5
Den offentlige moral	6
Første maj	7
Mod vår	9
Socialdemokratiet	11
Nye ideer	12
Socialdemokratisk skikkelighed	14
Til meningsfæller!	16
Vor Skarnkasse	17

Vor Skarnkasse

Folkelige tendenser. Fra mindre pålidelig kilde forlyder det, at alverdens kejsere, konger og fyrster har besluttet at sammenkalde en international kongres, på hvilken der skal tages bestemmelse om, hvorvidt det ikke i stedet for den nuværende titel »Af Guds nåde« var mere passende og ærligt at sætte »Af folkets dumhed.«

Moden. Et rygte vil vide at de fagforeninger, som henhører under »De Samvirkende« samt »Socialdemokratisk Forbund«, »Højres Arbejder- og Vælgerforening«, »Arbejdernes Værn« og »Kristeligt dansk Fællesforbund« skal slås sammen til én stor forening, der rimeligvis kommer til at bære navnet: »Kgl. Dansk socialdemokratisk Arbejder- og Vælgerforening«.

Nå, ja, hvorfor ikke. Navnet spiller jo ingen trille, og de socialdemokratiske foreninger har jo længe været modne dertil.

En hofnar. I Århus går der rygte om, at Prins Christian, for ikke at kede sig ihjel under sit ophold der i byen, har besluttet at engagere en hofnar, hvis særlige skal være at more ham og hans frue ved på en naturtro måde at karikere provinssnobberne.

Det var lige en plads for Peter Sabro.

De vigtigste livsfornødenheder. Der forekommer under tiden tilfælde, hvor vore vise lovmagere udsteder love, som vi andre stakkels undermennesker i vor uvidenhed aldeles ikke kan fatte.

Et sådant eksemplar er helligdagsloven.

Efter denne er det som bekendt forbudt at holde åbent på søn- og helligdage for alle de forretninger, hvis varer ikke er absolut nødvendige for folks eksistens.

Nu har vi andre altid gået og bildt os ind, at sådanne ting, som f.eks. kød, brød, flæsk, frugt, grøntsager etc. var de fornødenheder, der var mest uundværlig for almindelige dødelige, men dette beror at dømme efter helligdagsloven på en meget stor fejltagelse. Thi forretninger, som fører disse varer, har – med undtagelse af brødhandlerne – ikke lov til at holde åbent på helligdage. Nej, det vi mennesker særlig har brug for er ganske andre ting. Først er der nu de åndlige varer, såsom blade, gudstjeneste, skuespil og varietéforestilling, det er nemlig altsammen noget, man kan få på helligdage, dog indenfor et begrænset tidsrum; dernæst er der en mere materiel vare, nemlig spiritussen, også den må være meget nødvendig; thi man kan få den hele søndagen igennem lige til kl. 1. Men allermest nødvendig for vor eksistens synes dog den vare at være, man får på bordeller. Thi disse forretninger har, hvad enten det så er helligdag

for som de franske arbejdere at sætte hårdt overfor den kapitalistregering, der søger at holde dem nede i elendigheden.

Men vi forstår så godt, hvorfor de herrer socialdemokratiske førere ser så meget i arbejdernes fredsommelige krummen ryg for overklassen og ydmyge tagen mod deres spark; thi de herrer sidder jo selv så rart fedt i det, de lider igen nød og får ingen spark – tværtimod –, og den samfundsordning, de giver sig udseende af at kæmpe for, den jager det ikke med for deres skyld, og udover de småændringer, der skal bringe dem selv til magt og ære, ønsker de vist overhovedet ikke nogen forandring i samfundsforholdene.

Når derfor »Social-Demokraten« råber til arbejderne: »I opnår mest ved at finde jer i alt, hvad overklassen byder jer«, så er det det samme råb, der gentager sig, som da Højre i sin tid – førend Socialdemokratiet endnu havde fået nogen videre tilslutning – råbte til arbejderne: »Vær bare skikkelige, krum ryggen for Gud, konge og kapitalister og sult videre, så skal vi nok arbejde for jert vel. Men hold jer for himlens skyld fra socialdemokraterne.« Thi den gang var der – i alt fald tilsyneladende – endnu lidt oprørsk i Socialdemokratiet.

Vi anarkister, som ser, at vi aldrig ad fredelig vej vil nå til frigørelsen, vil give arbejderne et andet råd. Og det er: Krum aldrig ryggen, hverken for kapitalisternes guld, politiets knippel eller regeringens kanoner, lige så lidt som for den socialdemokratiske førers autoritet; men opdrag jer selv til selvstændigt tænkende mennesker, ved at lære at forstå, at I har samme berettigelse til at leve her på jorden som hvilken som helst anden, og at love, der nu udøver et herredømme over vor personlige frihed og vilje, ikke er ret, men kun et magtsprog, vi ingen moralsk forpligtelse har til at respektere. Lær at forstå, at det ikke er ved from hengiven sig i skæbnen, at man bekæmper uretten, men kun ved at sætte hårdt mod hårdt og magt mod magt.

Til meningsfæller!

Da vi som har dette blad på vor samvittighed selvfølgelig er så temmelig klar over, at vore anskuelser og vor måde at fremføre disse på, er i så stærk modstrid til gængse, at vi næppe vil erhverve os synderlig sympati eller tilslutning, beder vi de enkelte, som forstår, hvorfor vi ikke vil slå ind på den sædvanlige grædefærdige, klynkende og selvretfærdige tone, om af al kraft at virke for bladets udbredelse.

Ejendom er Tyveri.

Proudhon

Program

på en ny melodi

Ethvert blad har sit program, og de fleste af disse går ud på at gøre menneskeheden så meget godt som muligt.

At dette sker på forskellig vis skyldes kun den omstændighed, at menneskenes begreber om, hvad der er godt og ondt, er så såre forskellige, og nogle mener at tjene deres medmenneskers vel på en måde, som andre synes er af det onde.

Således tror blade som f.eks.: »Kristelig Dagblad«, o. a. l. at udrette noget særlig godt ved at proppe læserne med den vildeste overtro og derved gøre dem fuldstændig sindsforvirrede; andre blade som f.eks. »Social-Demokraten«, »Folkets Avis« og lignende søger et ikke mindre smukt formål realiseret ved at holde arbejderne i så stor uvidenhed som muligt medens blade som »Dannebrog« og »København« tror at tjene folkets interesser bedst ved at arbejde for, at de kan få nogle læsterlige prygl. Ja, selv et blad som afdøde Louis Møllers Revue havde en stor og ædel opgave, nemlig at vække folks blodtørstige og rå drifter til live.

Det er derfor ikke uden en vis skamfuldhed over vor egen ringhed, at vi, når vi i dag kaster vor lille »Skorpion« ud mellem alle disse store, fede idealisters blade, bekender, at vort formål er ganske ubetydeligt for alle andre end netop os selv. Thi i modsætning til alle disse brave bladudgivere, der ofrer hele deres liv og al deres tid på det uegennyttige formål at lyksaliggøre menneskeslægten og kun betragter pengespørgsmålet som en sag af underordnet betydning – som noget, de kun halvt modstræbende medtager, fordi de jo dog skal leve – er vor opgave først og fremmest at få så mange femører ind som muligt, for at vi derved kan blive i stand til at nyde livet og lægge os rart meget fedt til.

Først i anden række kommer vort, forøvrigt mindre smukke ideal, nemlig at sige vore ærede medmennesker og særlig vore kolleger i pressen en masse ondsksfuldheder og derved ødelægge noget af den glæde, som de unægtelig må føle således at ofre liv og lykke for samfundets og menneskehedens vel.

Med dette rent ud sagt forargelige formål, er vi så dristige at henvende os til offentligheden og bede folk støtte os med deres femører. Til gengæld skal

vi, så godt vi formår, sørge for en underholdning, der, selv om den ikke just bliver særlig god, dog har det fortrin, at den afviger lidt fra det almindelige. Thi skønt vi vel ikke helt er i stand til bryde med det sædvanlige pjank og øllebrødsbarmhjertige jammer, skal vi, ihvert fald så længe vi endnu ikke er nået så vidt, at vi er ved at kvæles i fedt, nok sørge for, at der bliver noget imellem, som vækker forargelse. – Thi det er netop, hvad vi søger.

Vi hader af et oprigtigt hjerte alle disse hykleriske, honningsøde og øllebrødsbarmhjertige jammeridealister, hvad enten så deres tårer er beregnet på de smås eller stores vel. Måske er vort had kun dikteret af en slags lav misundelse, fordi vi ikke selv hidtil har været i stand til at samle os det eftertragtede fedt, måske er andre grunde også medvirkende, og det er jo muligt, at vi, hvis vi med tiden selv bliver godt ved huld, vil blive lige så agtværdige og jammerlige som de andre, vi har ikke kendskab nok til os selv til at turde drømme derom; men et er vist, at så længe vi endnu ikke har erhvervet os dette fedt, skal vi gøre vort til at forstyrre madroen for alle dem, der nu sidder så rart lunt ved fadet og tygger drøv.

Og nu mere eller mindre ærede publikummer – denne vej med femøren.

En af dem, der skal ha' den.

Den offentlige moral

Er det at forundres over, at der findes et sådant uhyre blandt menneskene, så længe de ikke er nået ud over det lavmål af individuel frihed i ord og handling, som den af dem opkonstruerede »stat« giver dem lov til at eje. Den som støtter staten og tror på parlamentarismen, må naturligvis også underkaste sig og anerkende den offentlige moral. Prøver man på at analysere dette »moraliske« monstrum, da bliver det ikke megen skønhed og livskraftig sandhed man får ud af den. Man vil da snart komme på det rene med, at »moralen« ikke er nogen følelse, der bunder i den menneskelige trang til at gøre, hvad der er ret og godt, men at den simpelthen er en lov, ikke vedtaget af parlamentet, men af »den kompakte majoritet«, som Henrik Ibsen kalder den. Det er en lov, der som alle andre love fordre blind underkastelse – og den lydes så længe der endnu findes slavesjæle. Gør en mand en fej og lumpen handling, der ikke falder ind under lovens tunge arm, da vil han ikke blive set på med så foragtelige øjne, som den stakkel, der har fået 5 dages vand og brød for at have taget mad i sin nød. Ham der begik den lumpne handling slap fri, men ham, som fik vand og

danske udelukkede viste 1899, er uden tvivl den sikreste og bedste vej til arbejderens sejr.«

Hvor det i grunden er karakteristisk for »Social-Demokraten«, at se, hvor den, der ellers ynder at pynte sig med et internationalt præg, og foregiver at bekæmpe al nationalisme, dog ved enhver lejlighed søger at bilde de danske arbejdere ind, at de står som et mønster på intelligente og forstandige mænd, og at andre landes arbejdere i sammenligning med dem kun er at regne som nogle uoplyste brushoveder, der ikke er sig bevidst, hvorledes man skal optage kampen mod kapitaliststaten.

Hvis det virkelig havde så meget på sig med denne åndsstorhed hos de danske arbejdere, skulle vi ikke gøre os den ulejlighed at protestere mod, at »Social-Demokraten« udbasunerede den, skønt vi er absolut modstandere af denne stillen sine egne dyder til skue; men da vi mener, at det i virkeligheden er noget rent nonsens med denne tro på vor egen storhed, og da vi tror, at det kan have meget uheldige følger for fremskridtet, at arbejderne indlulles i den tro, at de omtrent har nået det mål af intelligens, som overhovedet kan nås, må vi protestere mod denne tåbelighed.

Selv om de danske arbejdere naturligvis i forhold til enkelte andre landes arbejdere, som f.eks. Tyrkiets og Kinas, står på et højt kulturtrin, har påstanden om, at vi skulle stå så langt over franskmænd, tyskere, englændere eller andre vesteuropæiske folk, ikke det mindste på sig.

Og i alle tilfælde kan vi være enige om, at al den oplysning, der råbes på, at arbejderne herhjemme besidder, kun beror på en indbildning. Thi ganske vist, der gives mellem arbejderne nogle, der virkelig står temmelig højt – i intelligens, men det er kun en lille mindrepert. Se til det store flertal, undersøg hvorledes det står til med deres intelligens og oplysning – og man vil se, hvor lidt det i grunden er bevendt dermed.

Hvor mange af de arbejdere, som kalder sig »socialister« eller »socialdemokrater« ved f.eks. Hvad socialisme er? Og hvad er det for pølsesnak man hører dem pladre af sig, når man overværer en af deres politiske værtshusdiskussioner? Nej, så finder man i Frankrig ganske anderledes forståelse af de socialistske teorier.

Hvis »Social-Demokraten« havde været ærlig og ikke i sin leflen for tilhængere havde anset det for formålstjenligt at smøre arbejderne om næsen, havde den i stedet for skrevet, at den danske arbejder i almindelighed er et sløvt, dva-skt og uselvstændigt tænkende væsen, som, når han ledes af den slags fede, tarvelig begavede og småborgerlig sindede skvaldrehoveder, som nu sidder ved roret – aldrig vil blive i besiddelse af den ryggrad og den intelligens, der skal til,

os, at intet retfærdig samfund kan bygges på grundlag af loven men kun på grundlag af friheden.

Skønt oplysningen nu om stunder står på et forholdsvist højt trin, er de fleste mennesker dog ikke klogere, end at de glat væk stempler en lære, de ikke har det ringeste kendskab til, som det rene vanvid og betragter dens forkyndere som idioter. Her hjemme såvel som i udlandet, går således de fleste mennesker om i den forvirrede tro, at vi anarkister kun er en flok mere eller mindre forrykte individer, hvis eneste formål er en planløs udryddelse af statsoverhovederne. Og i grunden ikke så mærkeligt; thi kapitalistpressen, som ser sin fordel i at holde anarkismen nede, gør alt hvad den formår for at udbrede nævnte tro, Socialdemokratiets ledere søger, bevæget af lignende grunde, i deres presse, ligeledes at forvrænge vor lære, og af de idioter, der redigerer og udgiver den såkaldte »arbejdervenlige« spekulationspresse, kan man selvfølgelig heller ikke vente bedre besked, dels fordi ejerne af bladene selv er kapitalister, men kapitalistinteresser, og kun fremhykler arbejdervenlighed for fortjenestens skyld, dels fordi dem, som redigerer og skriver bladene som regel næppe selv aner hvad anarkisme er, og dels fordi de har for travlt med deres indbyrdes brødnidskævlerier og deres sensationsvækkende kællingsludder, til at de skulle kunne beskæftige sig med alvorligere opgaver.

Men skal proletariatet for alvor tage kampen op for at skabe et samfund med lige livsbetingelser for alle, gælder det om at søge oplysning om alle ideer, vedrørende samfundets omdannelse, og fordi man ikke just på et øjeblik kan sætte sig ind i de anarkistiske teorier, skal man ikke derfor erklærer dem umulige; thi grunden hvorfor man ikke forstår dem, er simpelthen den, at de afviger så stærkt fra de begreber, der har gjort sig gældende i de årtusinder det lovordnede samfund har bestået, at man har besvær ved at sætte sig ind i dem, men ved nøjere eftertanke, skal man nok tilsidst komme til det resultat, at anarkiet er det eneste sikre fundament, hvorpå et vedvarende frit samfund kan opbygges.

Ærgerrighed bundet i dumhed.

Os selv.

Socialdemokratisk skikkelighed

I en artikel i »Social-Demokraten« for 19. april vedrørende begivenhederne i Limoges hedder det: »En så rolig og koldsindig udholdenhed, som den de

brød, fordi han spiste, da han var sulten, slipper ikke med de 5 dage, men kan straffes hele livet igennem af »den offentlige moral«, hvis han ikke er stærk nok til at sætte sig ud over den. Dette uhyre fordærver og ødelægger alle de friske, skønne livsspirer, den kan overkomme, den skaber slavesjæle, der lever i smuds og utugt, den spytter kærlighed, oprigtighed og finhed i øjnene og lægger sig som en kold, klam tåge ned over det menneskelige samfund. Hvorfor er du kristen? Hvorfor lever du sammen med en hustru, du ikke elsker? Hvorfor smigrer du og lyver folk op i ansigtet? Hvorfor er du ikke dig selv og tør være dine egne anskuelser bekendt?

Det er den offentlige moral der forbyder dig det. Og så længe du vil underkaste dig og anerkender majoritetens og magtens ret til at befale over dig så længe er du også nødt til at underkaste dig dette uhyre, th det er dette, der opretholder stat og parlament, autoriteter og præster o.s.v.

I denne gennembrudstid, hvori vi nu lever, da alt det tusindårige er ved at vakle og falde, da samfundet begynder at tage nye former og ryster den gamle, trange klædning af sig, da så mange nye, rige tanker begynder at gøre sig gældende, må vi først og fremmest se at kvæle »den offentlige moral«, thi den er fremskridtets dødsfjende. Og alle, som ser den, bør sætte sig ud over den, dræbe den i sin sjæl, og protestere imod den, hvor den stikker hovedet frem. Derved beredes vejen for dem, der kommer med nye, store, livskraftige tanker.

Frihed for at opnå fremskridt!

Frihed for at opnå lykke!

(A. B. i norsk »Anarkisten«)

Første maj

Som bekendt blev det vedtaget på Amsterdamkongressen forrige sommer, at arbejderne skulle fortsætte med demonstrationen den første maj. Atter fik vi en af de evindelige resolutioner, som man på de politiske kongresser vedtager i hobetal. Denne gang lyder den, at vi demonstrerer for 8-timers dagen, for arbejderens klassekrav og for verdensfreden.

Ja, det lyder sandelig smukt altsammen.

Og som loyale social-demokrater bøjer man sig selvfølgelig også i Danmark for denne kongres's autorisation af mål og midler. Om man nu turde forudsætte, at der på denne kongres var kommen til orde, hvad der i virkeligheden rørte sig mellem arbejderne, ja så måtte man til en vis grad slå sig til tåls med

det negative resultat, der finder sit udtryk i en resolution. Thi dersom virkeligheden i demonstrationens karakter og dens nytte på en sådan kongres blev ført i forgrunden, da ville vel næppe voksne mænd blamere sig selv ved at anbefale fortsættelsen af det politiske komediespil som demonstrationen f.eks. er her i landet.

Hvorledes er det dog gået med denne store og smukke tanke, som tændte ild og mod og gav håb om forbedring af de kår, som formørkedes af den lange dags trælsomme slid. Dette, at man på én gang ville vise sin magt, gøre tilværelsen lysere og derved vække alle ud af den slavedøs, som hårdt og umenneskeligt arbejde fornedrer arbejderne i.

On det syntes virkeligt, som den rette forståelse heraf prægede demonstrationen de første år, hvor på den ene side begejstringen og deltagelsen og på den anden side modstanden og skrækken gjorde demonstrationen til beviset for en vilje. Man erindre, hvorledes arbejderne selv tog tilladelse til at forlade arbejdet for at møde op i toget, medens man nu i mange fag først under forbehold erholde denne tilladelse hos deres foregivne. Hvorledes man den gang stablede politi op på fælleden og holdt militæret tilbage på kasernen, fordi man vidste, hvilken kraft arbejderne besad, om de ville bruge den, og fordi man frygtede den.

Nu derimod rider politiet foran toget og gør plads for arbejderne, de er så skikkelige, de gør ikke noget, – de skal bare have lov til at demonstrere. Og politiet nyder deres del af festen.

Og det er demonstrationen helt igennem, alt i alt – en vid forskel på nu og da og en lige så stor forskel på teori og praksis.

Forsåvidt det hele kun skulle være en politisk modesag, et politisk effekt-nummer, ja, da var der ikke noget at sige til dette. Og til resultatet deraf ligeså. Thi tilladelsen til at gå i Søndermarken havde man dog, førend man lavede demonstration, men videre er man heller ikke kommer.

Men hvor lidt eller meget alvor, der nu end er i det hele, hvad er det så egentlig der demonstreres for? Er det dog ikke for mere og andet end fornøjelsen at have et 8-tal i hatten og for at promenerer sin diplomat og vise sin indbildte radikalisme frem under de fine faner? Eller er det endelig tillige for at få denne velsignede lov om den 8-timers arbejdsdag? Ja, da burde altså det hele snarere betragtes at være den arbejdnernes folkefest, som det så snarere former sig til.

Og ikke andet eller mere.

Thi vi får nu ikke indført en kortere arbejdstid ved én dag om året at demonstrere for denne, når vi så alle dage i året praktiserer en længere. Og en lov om 8-timers dagen vil vi først få, når vi demonstrerer, at fra den og den dag

at gøre nye ideer gældende. De første bliver slåede til jorden inden deres lærdomme får tid til at spire frem og finde tilhængere; men kun for en tid standser strømmen; snart dukker der andre frem, som trodser magten for at føre sagen frem, og vi ser hvorledes den anerkendte, katolske kirkesøger at udrydde disse bevægelser ved at drukne dem i blod, hvorledes de i kristendommens navn lader 20.000 kættere (katharer), såvel mænd som kvinder og børn, nedsable på en eneste dag, hvorledes man senere lader folk som Johan Huss og Ridder Hieronimus bestige bålet, som martyrer for deres uegennyttige sags skyld.

Og således er det gået på alle områder.

Da Columbus påstod at jorden var rund lo folk af ham, da Fulton mente, at dampen kunne bruges til at drive skibene frem, hånedes folk ham, stemplede ham som gal og digtede smædeviser om ham. Da Kopernikus opsatte sin verdensopfattelse og fremførte sine påstande om, at det var jorden, der kredsedes om solen, og ikke omvendt, blev han hånet og spottet, ikke alene af uvidende folk men også af ansete videnskabsmænd, og Galilei som delte hans anskuelser blev af Inkquisitionen tvunget til at afsvære sin tro. Værre skæbne fik dog den italienske munk Giordano Bruno, der i året 1600 blev brændt på bålet som gudsbespotter, fordi han påstod, at det i en drøm var bleven ham åbenbart, at jorden var rund og kredsedes om solen, noget et hvert barn nu om stunder ved også er tilfældet. I Rusland angav bønderne ofte de unge frihedsmænd, som var dragne ud imellem dem for gennem oplysning og agitation at søge at frigøre dem fra trælleåget, og da socialismen kom frem søgte såvel de regerende klasser som en stor del af selve det underkuede folk; at lægge dem hindringer i vejen, og først nu, da den er ved at udarte og ved at antage en for den herskende klasse antagelig form, bliver den anerkendt.

Hvor meget modstand må da ikke en sag som anarkismen møde, en lære, som fuldstændig kulkaster alle de begreber og hele den moral, samfundet hidtil har været indhyllet i, som bryder med alle de skikke, sæder og fordomme, hvorunder hundreder af slægtled har levet, og under hvis åg underklassen i årtusinder har sukket.

Derfor forstår vi anarkister så godt den modstand, vi møder; thi de mest gennemgribende forandringer af de bestående begreber og forhold har altid været dem, der har mødt den største modstand. Og anarkismen tåler ingen sammenligning med nogen hidtil kendt samfundsforandring; thi de hidtil foregående har altid været bygget på grundlag af det bestående – det lovordnede samfund, men vi, som ser, at disse reformationer ikke har virket tilfredsstillende idet de stadig har udartet, vil ikke reformation, men revolution; thi historien har vist

så kønt ud. Men alle dem, der kæmper den hårde, bitre kamp for at holde sig oppe, alle der ser ladegården eller lignende anstalter, som det mørke truende i deres liv, de ved nu hvad de kan vente fra Socialdemokratiets side en fængselsbygning med alt tilbehør, men med denne misbrugte devise: Frihed, lighed, broderskab, over porten. Proletarer hvorlænge vil I endnu lukke øjnene for disse politiske og kommunale humbugsmagere. Hvorlænge vil I endnu tro på disse folk, som under sidste valg, gang på gang fremhævede at de var repræsentanter for borgerskabet og middelstanden! Men I og vi, vi står i modsætningsforhold både til borgerskabet, adelskabet, pengeskabet og alt andet skab. – Vi er proletarer, intet, absolut intet andet.

Oprører.

Nye ideer

Når et samfund udarter eller en hidtil anerkendt lære viser sig fornuftstridig, opstår nye ideer. At være forkynner for disse har dog altid været et utaknemligt hverv, og historien viser hvilken blodig uret, der er bleven disse til del; ikke alene af den herskende klasse, som mente at have fordel af det bestående og derfor altid modsatte sig de nye tanker, men også af selve det underkuede folk, for hvis sag de kæmpede.

I gamle dage brugte man at brænde dem som gudsbespottere og oprørerne, der vovede at rokke ved de fra fædrene nedarvede forestillinger og begreber; nu om stunder nøjes den herskende klasse med at fængsle dem, medens folket håner dem og griner dem ud som idioter, fordi de ikke forstår deres tanker og lærdomme, eller – hvad vel oftere er tilfældet, fordi de ikke kender og ikke vel kende de ideer, for hvilke der kæmpes.

Da Sokrates søgte at vise de selvkloge grækere deres åndsretnings tomhed og læresætningens hulhed, blev han dømt til at tømme giftbægeret, da Kristus forkyndte sin humane lære blev han korsfæstet, og folket hånede ham; og først flere hundrede år efter, da de regerende så, at kristendommen slog dybe rødder blandt befolkningen, og så, at det ikke mere nyttede at forfølge dens tilhængere med mord og pinsler, blev den anerkendt; men samtidig ændrede de den således at den kunne benyttes til at holde folket i ave. Derved udartede den. De mægtige kirkefyrster benyttede den til at skabe sig selv store rigdomme, og i dens navn overfaldt og underkuede de verdslige fyrster frie, hedenske folk, og da uretten og humbugen nåede sit toppunkt opstod der nye mænd, som søgte

arbejder vi kun 8 timer om dagen. Når det med tiden er lykkedes vore faglige organisationer at nå ned til den kortere arbejdstid – først da vil vi af vore lovmagere blive velsignet med en sådan lov og dennes »moraliske« forpligtelser. Den vil blive det plaster, man smækker på samfundsskuden for at holde den gående i nogen tid. Altså til den tid en nærmest konservativ indretning, som parlamentarikerne ser deres fordel ved at belemre os med.

Men burde vi så ikke hellere betakke os for en sådan lov. Burde vi ikke forskånes for det spild af tid, kræfter og håb, som det overhovedet altid bliver, når arbejderne i kampen om spørgsmål af så stor social betydning vil gå parlamentarismens vej. Netop ved demonstrationens politiske tilsnit og karakter får den derfor fæstet det latterlighedens skær over sig, som kunne og burde undgås. Og lige lidt hjælper det, om man vedtager nok så mange og smukke resolutioner.

Men meget mere sørgeligt er det, at alvorlige ting som arbejderne klassekrav og verdensfreden skal demonstreres ved sligt maskeradetog.

Derfor må demonstrationen for kortere arbejdstid ikke have politisk karakter, lige så lidt som dens dybere liggende betydning bør være det politiske magtbegær. Vi må – som A. B. siger i »Anarkisten« – ikke henvende os til de institutioner, der er skyld i de bestående nederdrægtigheder med tiggen om en smule lindring i nøden. Derved anerkender vi de forhold, der råder, støttet og opstivet som de er af »staten«. Demonstrationen må være en energisk, mandende protest, båret af vilje, der er rede til handling, ikke til at underlægge os de herskende, men til at frigøre os fra al tyranni og tvang. –

Jul. S.

Meningsfæller, der med interesse for sagen vil være os behjælpelige med at udbrede bladet, kan få eksemplarer til salg ved henvendelse til ekspeditionen. Kingosgade 3, kælderen.

Bidrag, som egner sig til optagelse i bladet, modtages med taknemlighed og honoreres, for såvidt der er penge i kassen, hvad der dog foreløbig næppe er udsigt til.

Mod vår

Når vinterens triste gråvejrsdage er forbi, når solen begynder at stå højt på himlen, når græs og blomster spirer frem, frisk og grønt, og træernes knopper

svulmer op for snart at springe ud som lysegrønt løv, når forårvinden mildt og friskt puster liv i hele naturen, da fødes i menenskets sjæl en stor og mægtig følelse af håb og liv.

For de klasser, for hvem tilværelsen ikke forbitres af kamp for eksistensen, må foråret være en lykkelig tid. Hvor må ikke tilværelsen synes dem lys og mild, når solstrålerne titter ind ad vinduerne i deres komfortable hjem, og opfodrer dem til at tage ud i det frie og nyde skuet af den store herlige natur. Ja, selv for de mindre bemidlede klasser – dem som i al tarvelighed slumper sig igennem tilværelsen – må foråret stå som en lys og lykkelig tid; thi det er ikke alene solskin og grønne træer der bebuder for dem, men tillige mere arbejde og fortjeneste.

Men der gives virkelig en klasse for hvem foråret kun er til plage, og det er den allerfattigste klasse, dem som arbejdsløsheden har bragt ned i et så bundløst dyb, at selv forårets korte arbejdsperiode, ikke kan råde bod derpå.

For disse folk var vinteren, trods sult, nød og kulde, dog en barmhjertig tid; thi den dækkede dog med sine blytunge, mørke dage over noget af deres elendighed, de kunne gå på gaden i deres fattige pjalter uden at folk pegede fingre ad dem, og der var ingen sol og ingen natur, der bragte vemoden over deres egen triste tilværelse op i dem. Men anderledes nu, da solen begynder at smelde sine stråler ind i deres skumle tilflugtssteder; thi da føler de først rigtig, hvor bundløs deres elendighed er. De føler, at de udgør en pariakaste, hvem et skrigende uretfærdigt samfund har berøvet alt håb om lykke, lys og liv.

Det er denne klasse, vi i dag begynder at kalde frem til kamp.

Der råbes hver dag fra de besiddende klassers presse op om al den frihed, vi vest- og nordeuropæere er velsignede med under det parlamentariske styre. Ja vel – de besiddende – de har frihed, frihed til at udbytte deres svagere medmennesker, frihed – lovbeskyttet frihed – til at rane alt fra os andre, frihed til at begå overgreb mod de fattige, frihed til at tvinge arbejdernes døtre til at sælge sig til dem, frihed til at undertrykke os, frihed til selv at nyde livet – kort sagt, de har frihed til alt – men vi andre? – ja vi har kun frihed til at sulte og sukke. Forudsat at vi da, som vi hidtil har gjort, nøjes med den frihed de giver os.

Men det kan jo hænde at det ikke vedbliver at gå således, og så længe de herrer, der repræsenterer det kapitalistiske voldsregimente, endnu ikke har spærret os inde i et af deres barbariske forbedringshuse, skal vi i hvert fald gøre vort til at mane jer – alle I vore lidelsesfæller – op til en virksom kamp mod undertrykkelsen. Vi ved, at I er blevne sløvede i livets håbløse kamp mod fattigdom og nød, vi ved, at de skuffelser Socialdemokratiet har beredt jer, ved ikke at opfylde et eneste af de løfter de gav jer, har bragt jer til at tro, at det

aldrig bliver anderledes end det er, og at det stedse vil gå således, at det kun er førerne og deres nærmeste kreds, der høster fordelene af jeres kamp, og vi ved, at I ikke tror på revolutionen her hjemme, fordi den danske befolkning synes så træg, så idealløs og så egoistisk dum; men vi ved også, at I er i stand til at forstå, at vi her hjemme også vil komme med i legen når verdensrevolutionens mægtige bølge rejser sig ude i de store kulturlande, og at I ikke vil holde jer tilbage, når alverdens undertrykte klasser skal til at tage dyst med dem, som nu raner liv, lykke og frihed fra jer. Thi hvis vi ikke vidste det, måtte vi jo tro på den evige vinter, og derfor anse det for håbløst at sende jer denne lille forårsbebuder.

Socialdemokratiet

og de allerfattigste.

Hvem kender vel ikke ladegården, denne uhyggelige gamle, grå kaserne derude på Åboulevarden – tilflugtsstedet for den del af vore medmennesker hvis energi og kraft er bleven brudt i den lange fortvivlede kamp for eksistensen, og som nu er bukket under. Det er bæremen, pøbelen, bøllerne der er interneret der, siger kapitalistpressen, det er stakkels forhultede fyre, siger arbejderbladet(?) »Socialdemokraten«. Åh ja, det sidste er vist det rigtigste; det er mennesker som det forbandede kapitalistiske system har kuet ned, har sparket væk, det er skibbrudne, hvem skal tale deres sag, hvem skal varetage disse retsløse interesser? Ja for en del år siden da hed det endnu: – Socialdemokratiet! Men mon et eneste virkelig tænkende menneske endnu tror at vore demokratiske arbejdsførere med højvelbårne hr. Borgmester Jensen i spidsen interesserer sig for disse samfundets elendigste stedbørn? Så hør! Den gamle kasse på Åboulevard skal brydes ned, grunden er efter boulevardens anlæg, bleven for kostbar til sit nuværende brug. Men langt ude på Amager bygger man for tiden en ny – men den bliver ikke som den gamle, kun med en aflåst port, nej, som fængsel med høj mur, tjørnehæk, pigtrådshegn og vandfyldte grave, der mangler endnu kun ét, at de uniformerede slavevogtere, ombytter politistokken med skarpladt gevær, og det kommer nok, de herrer demokratiske borgerrepræsentanter, der har æren af værket, skammer sig sandelig ikke, og vi har da også hørt et rygte fortælle, at P. Knudsen omgås med tanken, mens hans gode ven Borgbjerg vil indbringe forslag om at sætte indskriften, frihed, lighed, broderskab over porten. Hr. B. har set sådan noget over fattighuse og fængsler i Paris, og fandt det